

SZÁM.

oraiban
külsője
F. b.

ására :
akozók :
Jármay
Károly
Margit
Köszö-
at ren-

szin-nyo-
ési tábla
yamából
ienaeum
k-tere 3.

osszabb
tel, még

rovatok
minden
közle-
dig raj-

1 frt

2 ..

4 ..

ai utal-
atalához
z. Athe-

atala.

naeum-épület.
n.

A JÓ TESTVÉR. (Lásd a 215. lapon.)

XLVIII. köt. 14. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. április 7-én.

ROSSZCSONT FERKE UJABB RUGASZKODÁSAI.

— Elmeséli *Ida néni.* —

I. Tervezgetés.

EKTELEN zsivaj, ordítózás hangzott a pázsit felől. Hogy is ne? — mikor Ferke és az ő bandája nagy tanácskozást folytattak most. Tanakodtak pedig azon, hogy miféle új játékot gondoljanak ki? Mert hát ugy illik, hogy azt az áldott gyönyörű vakációzt ne csak holmi lapdázással s effélével töltsék el, hanem valamely új nevezetes mulatságra is használják fel.

Mondom, nem is lehetett azt tőlük kívánni, hogy így csöndben-rendben végezzék el. Kiabáltak torkuk szakadtából, mert mind-egyike valami okosat akart mondani; de hiába, a legokosabbat mégis csak a mi Ferkénk találta ki, akár hogy erőlködtek a többiek.

— Gyerekek! kiáltá olyan hangon, hogy más fiúnak megrepedt volna a tüdeje. Gyerekek! Mondok valamit: csináljunk *kiállítást!*

A kompánia bámultában elnémult egy percze; de aztán csak annál harsogóbb éljenzést esapott, ugy, hogy a varjak a harmadik határba menekültek a nagy ordítózástól.

Az volt a csuda, hogy nem jutott mindjárt az eszökbe a kiállítás; mert még alig mult négy hete, hogy a városban nagy ipar- és gazdasági tárlatot rendeztek volt. Mind-egyikök látta, nézte. Egy sem volt a bandában, akit legalább húszszor ki ne dobtak volna onnan. Mégis csak az egy Ferke gondolt rá. Hja, van ám ott ész, mikor játékról van szó; több mint az egész kompániának össze véve. Azért ő is a vezér, akár hogy irigykedik rá Vad Laczi.

Laczit most is eszi a méreg, mikor hallja, hogy éljeneznek a fiúk. El akarja rontani kedvöket és gunyosan oda kiált Ferkének:

— Kiállítást csináljunk? Tán megbolondultál Ferke pajtás? Olyan legyen, mint a megyei kiállítás volt, vagy még annál is szebb?

— Százszer szebbet, ezerszer különbet csinálunk majd! ordított Ferke. Hát mit is láttatok ott azon a megyei kiállításon? Ökröt, bögrét, petrezselymet, répát, meg három-négy korsót.

— Igaz, meg hét malaczt, tíz orsót, nevetett Gombóc Misi, aki mindig a Ferke pártján volt; aztán meg egy pár ugorkát meg egy görög-dinnyét.

— Dinnye! szölt Ferke megvetőleg; nem volt az dinnye, hanem valóságos disznó-tök! Még malacznak sem való, olyan rossz volt.

— Kóstoltál belőle? gunyolódott Vad Laczi. Meg is keserülted, azért mondd rossznak. Pedig az jó dinnye volt. Mézes-málának hívják.

— Az a bolond kertész keresztelte annak, kiáltott Ferke. Oda hozott a kiállításra egy nagy ládát, abban selyem papirosba, vattába, polyvába göngyölített dinnye volt. Én ott álltam s néztem, hogy bontogatja ki; és hallottam, hogy dicséri azt az új fajtát, amilyent még nem evett senkisémmel ebben az országban. Meg akartam hát kóstolni én is, és mikor a kertész elfordult, csak a kis ujjammal lóditottam meg a dinnyét, s az leesett a földre és szét locssant, mint egy közönséges tök. (Lásd a képet a 212. lapon.)

— Te meg fölkapnál egy darabot belőle és el akartál szaladni vele, kiáltott diadalmasan Vad Laczi; de a kertész nyakon esipett és majd agyon vert. Aztán apádnak is meg köllött ám busásan fizetni a mézes-málé árát; tudom, mert én is ott voltam; eleget is sirtál mérgebben.

— Persze, hogy sajnáltam! Én annak a semmire való kertésznek befakasztottam volna a fejét, ha meg nem szökik. Össze zúztam volna az egész üveg házát, ha itt lakik az a gazember, az a csaló! Hogy mer ilyesmit hozni tisztességes kiállításra? Száz forintot kellett volna fizetnie, ha én vagyok a rendező. De hát értettek is ezek hozzá!

— Te okosabb vagy, te majd szebbet fogsz rendezni! gunyolódott Rontó Pál.

— Szebbet hát! kiáltott Ferke büszkén. Fiúk, csapjunk olyan kiállítást, hogy heted-hét országra szóljon a hire. Csimáljunk *országos világkiállítást!*

— Eljen! ordították a fiúk. Éljen az országos világkiállítás!

Ferke tűzbe jött a nagy éljenzésre.

— Igenis! kiáltá; olyan világkiállítást rendezünk, hogy mind a kilencz földrészből járnak majd a csudájára, olyan nagyszerű lesz!

— Te Ferke, csak hat földrész van, jegyzé meg Csepák Pista, a banda legnagyobb tudósa, aki csak egy *élejtelen* kapott volt a bizonyítványában.

— Hallgass kölyök! rivallt rá Ferke; most vakáció van, lehet akár tizenhárom földrész is.

— Még az Operencziás tengeren túlról is jönnek majd a csudádra, nevetett Vad Laczi; mert ilyen tökfilkót még nem láttak. Téged állítunk ki.

— Tökfilkó vagy te magad, te majom! kiáltott Ferke, és a következő perczben már Laczival a földön hempergett. A többiek nem nézték azt nyugodtan, hanem hozzá láttak egy kis parázs verekedéshez. Dicséretökre legyen mondva, az egész nem tartott csak egy pár perczig. Éppen elegendő volt, hogy egy kicsit fölfrissítse a véréket.

A dulakodás után ujult kedvvel láttak neki a tanácskozásnak. Még Vad Laczi sem ellenkezett többé, amidőn a földön Ferke jól megdögönyözte. Be kezdte látni, hogy pajtásának igaza van s hogy igen szép és helyes lesz világkiállítást rendezni. Akár mindjárt meg is nyissák.

Folyt a tanácskozás öreg estéig. Másnap korán reggel együtt volt a diszes társaság hogy folytassa, ahol tegnap elhagyta. Hej!... mert nagy sor az, kiállítást csinálni. Aki nem hiszi, próbálja meg.

A helyre nézve gyorsan megegyeztek. Ott a Ferkék nagy udvara, benne a sok láda, deszka, amennyi csak kell. Fogasabb kérdés volt, hogy mit is állit-

sanak ki? Ferke eleinte azt mondta, hogy neki ne hozzanak hitvány tyukot, kacsát, bárányt, malacgot. Csupa griffmadarat, sas-keselyűt, oroszlánt meg, tigrist akart besorozni. Persze, hogy engedett aztán egy kicsit, aztán még egy kicsit, végre belé egyezett, hogy hozhat mindenki olyan fenevadat, amelyet csak megkaparíthat; pl. farkast, medvét, hétfejű sárkányt, krokodilust. A fiuk aztán elszéledtek, hogy először is az állatokat szerezzék be, és Ferke erősen a lelkökre kötötte, hogy ne jöjjenek vissza üres kézzel, még ha száz mértföldet köll is gyalogolni érte, amit mindnyájan meg is fogadtak.

II. Készülődés.

Bezzeg megijedtek Ferkéék-nél, hogy az urfi eldicsekedett vele: mire készülnek. Sejtették, hogy ez az új mulatság csak veszedelmet hoz a házra.

— Jaj nekünk! sopánkodott Lidi, a szobalány. Most már egész menazseriát akar a nyakunkra hozni! A nagyságos ur éppen most ment el egy pár hétre, szabad vásárja lesz a drágalátos urfinak, nem lesz aki ránczba szedje egy kicsit. Végünk van!

— Dehogyan van! mondá Kati, a szakácsné. Az én konyhámba egy se teszi be a lábát,

mert agyonütöm azt az istenverte krokodilyust és tigrist! Leütöm én egy lábíg evvel a seprü-nyéllel ni!

— Majd meglátjuk! nevetett Ferke. Előbb leütik őt magát, mielőtt még csak meg is mocczanna. Most mindjárt szaladok és hozok egyet.

— Bánom is én! mondá Kata: csak hogy én úgy teszek, amint mondtam. Azzal mér-

gesen befordult a konyhába, Ferke pedig elszaladt. Kis idő multán nagy diadallal jött vissza, valami rongyos kosárfélet cipélve (Lásd a képet a 213. lapon.) és akkora lármát csapott, hogy menten össze futott a ház népe.

A kosár aljában vagy féltucat csunya, kopasz madárfiók volt, förtelmes nagy szájú, nagy szemű jószágok, hogy

utálat volt rájuk nézni. Hozzá még olyan borzasztóan vértogtak, hogy az embert a hideg lelta ki belé.

Ferke büszkén mutogatta őket:

— Látjátok, ezek amerikai sasok! Ezek akkorára nőnek, mint egy ló és ha megnöttek, minden nap egy bivalyt falmak föl ebédre. Hozzá ne nyuljon senki, mert annak jaj lesz!

Erre a szép biztatásra Ferke testvérkéi

... LESETT ÉS SZÉT LOCSSANT.
(Lásd a 211. lapon.)

szépen hátráltak. Tudták, hogy Ferke az efféle ígéretet hűségesen meg szokta tartani. De még Lidi és János, a mindenes is jónak látta kissé odább állni és inkább messziről csodálni a vijjogó csipaszokat.

— Véresék azok ifjur! nevetett János. Sohse voltak ezek sas-fészekben!

— Tudja is maga! mérgeződött Ferke. Sasok, ha mondom, még pedig óriás-sasok.

De mit bámultok? Etetni kell őket! Lidi, hozzon rögtön tejbe mártott kiflit! Fusson!

— De ifjur, mondá János, nem tejbe mártott zsömlye köll az ilyen népségnek, hanem apróra vagdalt hús. Ettől nő majd olyan nagyra. A zsömlye kanárinak való, nem pedig vérese... mondok, sas-madárnak.

— Igaz! Kata, adjon húst! kiáltott Ferke és a konyhába rohant.

De a szakácsné nem volt ott.

— A Kati most ment el éppen husért, mondá Lidi, mindjárt itt lesz.

Csak hogy a mi Ferkénk nem tudott várni, ha egyszer valami az eszébe jutott. A vijjogó csipaszokat úgy lecsapta, hogy kifordultak a fészkekből. Azután elszaladt.

— No, lesz öröme Katának! nevetett

Lidi. Ki tudja, milyen komédiát fog csapni a drágalátos urfi az utcán!...

Bizony szinte kővé meredt a mészár-szék-ből lassacskán haza bandukoló Kata, mikor egyszerre a nagy piacon eléje toppan Ferke. Ha akkor megnyilik előtte a föld, nem ijedt volna meg jobban, mint az urfi láttára.

Mint valami kánya csapott le Ferke a kosárra, melyben Kata a húst vitte, s vizsgálni kezdte.

— Húst adjon, hamar! kiáltott. Éhesek a madaraim!

A szakácsné csak bámult, de mielőtt egyet szólhatott volna, Ferke már kikapott a kosárból egy három kilós darabot és futott vele. Most Kata is felocsúdott és utána iramodott, olyan gyorsan, amint csak birták lábai.

— Hová viszi azt a húst? Adja ide! kiáltott a

... KOSÁRFÉLÉT CZIPELVE.
(Lásd a 212. lapon.)

szegény Kata fuldokolva.

Ferke kaczagva hátra fordult, lóbálta a nagy darab húst és tovább futott.

Az emberek megálltak és nevettek, az utcán kóborló Pincsik, Pumik, Kaffancsok és Szellők észre vették a jó konczot és üzőbe fogták Ferke barátunkat. Éktelen morgással-kaffogással kísérték, s Ferke

majd megpukkadt a nevetéstől, mikor a kutyák így körül fogták és kétségbe esett ugrással akarták elérni a hust, melyet ő nagy ügyességgel forgatott a feje körül.

Ugy esett azonban, hogy megbotlott az egyik kutyában és egész hosszában terült el a gyalog-uton. Nyomban úgy meglepték nagy csaholással a többiek, hogy ki sem látszott közülök. Ott marakodtak-viaskodtak fölötte, hogy az emberek mind össze futottak. A husból persze nem maradt egy árva falatka. Szerenese volt, hogy őt magát fel nem falták. Ruhája össze volt sározva, rongyokra tépve; arca, keze csunyán össze-vissza karmolva, amint a kutyák gázoltak rajta. Egyéb kár nem esett a kedves fiuban.

(Folytatása következik.)

HIVATLAN VENDÉG.

(Képpel a 221. lapon.)

NAGY a vita; háborúság készül fönn a galamb-ducson, ahol máskor békeségben, szeretetben turbékol a szelid galambnépség. Most az egyszer nem szelídek, hanem, bár nem mesterségek s nem is teszük szívesen: elszánt harcra készülnek a hivatalan vendég ellen.

Nyájas tavaszi nap mosolygott és galambék vidám kedvvel rándultak ki egy kis légi sétára. Üres maradt a galamb-dúc. És hogy üres, hamar észrevette lenni a pajta zugában az éhes patkány. Mindjárt gondolt is valamit.

— Azt hiszem, föl tudnék oda kapaszkodni. Ha följutok, jó lakomát csapok.

Meg is indult s bár lassan és nehezen, de följutott a magasba. Már örült terve sikerének... ámdé korán, mert egy gondos galambocska néha-néha oda pillantott röptében is a ducra s észre vette a betörőt. Vészjelt adott társainak s épp mikor az éhes patkány följutott a ducz párkányára, három galamb is nagy sietve csapott le oda

patkány ur nagy bosszuságára. S a szelid galambok hevesen szóltak:

— Mit akarsz itt? Mi keresni valód van nálunk? Fordulj, lódulj, takarodjál szaporán!

— No, no, tisztelt galambocskák, hát illik az, hogy ily barátságtalanul fogadjátok a vendéget?

— Négy lábú vendégnek ninesen nálunk helye. Jól ismerünk, rosszban töröd a fejed.

— Dehogy, dehogy! Csak látni szeretném lakástokat, fészketeket, mivel hogy annyi szépet hallottam rólatok.

— Ugy-e? És hallottad, hogy már vannak tojáskaik, szeretnéd elrabolni, össze törni és megenni! Csakhogy abból semmi sem lesz!

— No, ha tudjátok és szép szóra nem adjátok, hát tovább nem komédiázok. Igenis, csak ezért jöttem. Ti pedig pusztuljatok előlem, mert agyonmarlak. Mégis bejutok én oda.

No már ilyen gonoszságra csoda-e, ha még a szelid galambnak is harcra támad kedve?

Hogy ne védené drága fészket, tojáskaikat? Bizony védi mind halálig!

S hamar meggyőződött róla a gonosz betörő. A galambok neki estek s elől-hátul úgy csipkedték, hogy a szemét majd kiásták. Egy ideig csak kapkodott, próbált beléjük harapni, de a szárnyas ellenféllel nem birkózhatott meg. Végre is futnia kellett s megtépázva, össze csipdesve nagy ijedtében ugrott le a magasból. Nagyot nyekent, majd kitorpte a nyakát és sántikálva került vissza rejtekébe: a pajtába.

— Nem sikerült, szólt bosszusan. Nem is megyek oda többé. Hiába szelid a hőrök, fészkenek megvédésében még a galamb is tigris!

A JÓ TESTVÉR.

(Képpel a czimlapon.)

VARROK, varrok, varrogatok,
Foltot sűrűn foltra rakok:
Mert az én két kis hugocskám
Sok ruhácskát szerte foszt ám!

Egyik játszik a cziczával,
A másik lombos nyírággal;
Én meg varrok, foltozgatok,
S a munkámhoz dalolgotok.

Szeretet hevíti szümet,
Ez röpíti kicsi tümet,
Kicsi tümben vékony fonál,
Ez is röpül, föl-alá száll.

Dalolgotok nagy-vidáman.
Kedvem telik a munkámban.
Ha elnyútték, fogok másba —
Egy harmadik ruhácskába.

Varrok, varrok, varrogatok,
Foltot sűrűn foltra rakok —
Szeretet hevíti szümet,
Ez röpíti kicsi tümet.

KI VAGY TE?

— A »Kis Lap« 61-dik színes műmelléklete. —

— MU-Ú-Ú! Jaj de szép itt a mezőn!
Sokkal szebb, mint benn az istállóban,
ahol fényes nappal is sötét van. És ez a
friss füvecské milyen pompás csemege!

— Kiff! Kaff! Kaff! Csakhogy végre
süt a nap, nem kell többé otthon suton
ülni, eljárhatok újra kalandozni. Elnézek
most újra a majorba, hogy van ott az
atyafiak sorja. De ni ni! Hát az ottan
kicsoda? Idegen a tilosban!

— Mú-ú-ú! Ki rohan ott ni felém?
Milyen borzas kis legény s mily hatalmas
lármát csap! Jaj, bizony még meg-
harap!

— Ham! Azt mindjárt megteszem, ha
nem felelsz iziben; ki vagy te s itt mit
lebzszelsz?

— Hát te ugyan ki lehetsz? S kérdez-
getni mi jogod?

— Ejnye, még azt sem tudod? Én va-
gyok a falu leghiresebb kutyája, vigyázok
az egész falu tájékára, idegent nem tűrök.
Tehát pusztulj innen!

— Mú! Csak hogy nekem nem szabad
ám elmennem. Tehát itt maradok.

— Mindjárt megharaplak!

— Nem tanácslom, mert én meg oldalba
ruglak.

— Ugy? Hm, az már más! Hát kössünk
inkább békét s magyarázd meg, miért nem
mehetsz el innét?

— Mert a gazdám onnan a házból meg-
látja; jól vigyáz rám, az ő legszebb bor-
nyujára.

— Ó, hát a majorban vagy otthon? Az
már más! Igy már a világért sem bánt-
hatjuk egymást, a majorbeliek jó barátaim
nékem, most is éppen oda megyek vendég-
képen. Kedves Boczi urfi, legyünk jó ba-
rátok!

— Ha ilyen szépen szölsz, szívesen rá-
állok. Csak azután többé ne légy oly go-
romba s mikor legelészek, ne állj az
utamba.

— Ne félj! Minek tennem? Nekem a
fü nem kell, legelészhetsz tőlem teljes
kényelemmel.

CSERE-REJTVÉNY.

Ha az itt elősorolt szavakat hasonló jelentőségű
szavakkal váltjátok fel, ez új szavak kezdőbetüi-
ből egy világhírű költő nevét nyeritek:

Tékozló	Végzet
Gondolat	Arcz
Kikelet	Zaj
Előd	Halom
Helység	Hegytető
Járom	Lusta.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó.”

Irta **Marrygat**; átdolgozta **Donászy Fe-
rencz**; hat színes képpel, kötve.

ERNYŐ ALATT.

ESİK eső karikába,
 Klárikára, Marikára.
 De ők azért meg nem áznak,
 Hiszen, képünk is mutatja:
 Nagy ernyő alatt tanyáznak.

Az ernyőjük tágas, széles,
 Mint a tölgyfa, terepélyes;
 Az eső lepattog róla,
 És ők vígan nézelődve,
 Mosolyognak ki alóla.

Hát így ülnek, csücsülgetnek,
 Az esőnek megörülnek,
 Eső után kisüt a nap,
 És a nyomán a nagy réten
 Fris virágok nyiladoznak.

Hej a kedves kis virágok! ...
 Még most eső hull rájuk.
 Majd ha eloszlott borúja:
 A virágot, sok virágot
 Kötik pompás koszorúba.

A TIZ ARANY HAJSZÁL.

— Elmeséli Móríc bácsi. —

HOL volt, hol nem volt, messze volt, régen volt: volt egyszer egy szegény öreg asszony, az öreg asszonynak két fia: Miska, meg a Marcsi. Miska szorgalmas szántóvető volt, aki a két keze munkájával megkeresett annyit, hogy a kis család szegényesen megélhetett utána; de a Marcsi nem nagyon szerette a munkás-dolgot. Mig bátyja künn szántott a mezőn: ő elment az erdőre, ott lefeküdt a sok-száz esztendő nagy tölgyfának az árnyékába a virágos, párnás fű közé és ott furulyázott napestig olyan szép nótákat, hogy a környék énekes-madárkái mind oda sereglettek köréje, hallgatni a csudaszép dalokat.

Mikor este felé haza ballagott, az édes anyja mindég szép szavakkal, könyörgéssel fogta elő:

— Edes fiam, kedves gyermekem! Ne járj te ki az erdőre furulyázni, hanem lásd te is már valami dolog után. Nem élhetsz ám így örökké. Hogyan élsz meg később, hogy tartod el a családodat, ha nem értesz semmihez sem?

Nem szólt erre a Marcsi gyerek de semmit; inkább kiült a ház elibe a kis padra és elő szedve a furulyáját, rágyújtott egy bánatos nótára. Olyan szomorú volt az, hogy még maga Marcsi is könyezett rajta. Hát a szegény öreg asszony hogy ne könyezett, sirt volna? Oda ült a kisebbik fia mellé, bele temette arcát a kötényébe, aztán sirt, de sirt ám, mint a zápor-eső.

Mikor Marcsi látta, hogyan zokog az édes szülője, tüstént abba hagyta a szo-

(Folytatása a 218. lapon.)

ÁPRILIS.

Itt vagy újra, Április,
Te szeszélyes vig legény,
Hogy tréfálgass, boszant-
gass.

Nyíló tavasz idején?
Kiscétlünk... eső ver;
Haza futunk... süt a nap;
Eső, napfény egy napon
Tízzer-huszszer hajba kap.
Am ettől az aluvó
Nagy természet ébredez.
Virág kihajt, csibe kikél,
Minden újra élni kezd.
Sírni látszol, de neccsz.
Tavaszt hozol, te hamis,
Mindenkit megrézfáló
Bolondos vig Április.

(Folytatás a 216. laphoz.)

morú dalt és vigat fűjt. Hajahaj!... de szépen tudta azt is! Még a falevelek is tánczra perdültek rajta; ahány lepke arra lingett-lengett, az mind szaporábban kezdte a légi tánczát.

Az édes anyja végre abba hagyta a nagy sírást: ráborult a Marcsi fiára, úgy ölelte, csókolgatta.

— Jaj aranyos magzatom, jaj drága gyermekem!

Marcsi pedig letette a furulyáját, úgy szoritotta magához az édes anyját.

— Sose busuljon kigyelmed édes szülém; király-kisasszony lesz az én feleségem!

— Jaj édes gyerekem! mond az anya feddőleg, hogy beszélhetsz már te ilyet? Megnézik azt, kinek adnak király-kisasszonyt! Talpig aranyban jár az, meg gyémántban, nem avultas ködmönben.

— Jár, nem jár: mégis király-kisasszony lesz az én feleségem, feleli daczosan Marcsi. De jóformán még be sem fejezhette, amit mondani akart: hát jön ám nagy trombitaszóval három lovas, véges-végig vágatva az utczán, gyönyörű fehér lovon, ezüstös szerzőmme, aranyos csótárral. A sisakjukon szín-aranyba volt foglalva a gyémántos boglár, és ez úgy ragyogott a lemenő nap sugaraiban, hogy szinte káprázat volt rá nézni.

Egyenest a piacra vágattak, ott egyik felállt a nyeregben és kikeresvén tarsolyából valami nagy paksamétát, harsány hangon olvasni kezdett:

— Adatik tudtára minden lakosnak, öregnek, ifjunak, hogy a felséges királyi családot nagy szerencsétlenség fenyegeti. Aki azt hiszi, hogy e szerencsétlenséget elháríthatja, ne sajnálja az utat a királyi

székes-városig. Mert akinek sikerül, nagy jutalomban részesül. Ha öreg: az olyan ajándékot kap, hogy csodálkozva emlegeti a hetvenhetedik unokája is; ha fiatal: a király-kisasszony keze lesz az ő jutalma.

Evvel aztán újra megfűjték a trombitát, megsarkantyúzták a selyemfarku táltosokat és úgy elvágattak, hogy a szél is elmaradt mögöttük.

Marcsi nem szólt most egy árva hangot sem, csak fejébe vágta a süveget, elő keresett a fias-láda mögül egy görcsös botot, a furulyát a hóna alá csapta és így állt oda az édes anyja elé:

— Isten vele édes szülém! Nem is látjuk mi most már egymást, míg a király veje nem leszek.

Szegény öreg asszony nem is tudott rá mit felelni: csak odaborult a Marcsi nyakába és nagyon sirt.

— Édes fiam, kedves fiam, csak addig várj, míg egy kis pogácsát sütök az utra!

Dehogy várta meg Marcsi, hogy megsüljön a pogácsa!

Megesókolta az édes anyja kezeit, orcáját és azzal neki indult a nagy poros országutnak. Egy darabig csak nyomta, huzta valami a szivét. Egyszer-kétszer ez a valami vissza-vissza kapta a fejét, hátra nézett, amerre az ő házuk kéménye füstölgött, de azután neki vidult és fütyörészve ballagott arra felé, amerre a hegyek kéklenek.

Nem messzire volt még hazulról, csak éppen az erdőig ért, ahol mindennap furulyázni szokott, amidőn egészen ráesteledett. Sohasem volt még az erdőn túl, hát nem is mert éjszakának idejében tovább menni.

Kikeresett egy szép tisztás helyet, ott végig feküdt a fűben, aztán addig gondol-

kozott mindenféle furcsa dolgok felett, míg elnyomta az álmot.

Hogy fölébredt, magasan járt már a nap. Madarak daloltak, méhecskék, bogarak zümmögtek körülötte. Hirtelen felugrott és a mellette csörgedező patakban megmosakodott.

Amint így mosakodik, hall ám egyszerre valami nagy neszt maga körül. Szétekint, hát látja, hogy egy csunya, horgas orrú madár vijjogva vagdos egy szép arany pikkelyű kis halacszkát, s éppen a csőrébe kapja már, hogy elrepüljön vele. De Marcsi sem rest, fogja a göresös botját s a ragadozó madár felé vág vele. Éppen a kampós csőrén találta, úgy hogy mindjárt ki is ejtette a szép kicsike arany halat, és kibontva terepélyes szárnyait, haragos vijjogással szállt el a kék hegyek irányában.

Ekkor gondolt csak Marcsi az arany halacskára. Szegény, ott vergődött a kövek között! Alig volt már benne egy parányi élet. De Marcsi fölemelte és beletette a friss patak vizébe és addig-addig habzsolta fel körülötte a vizet, hogy a halacska egyszer csak megrezdült, a farkát megforgatta és — ó csodák csodája! — fejcskékét kidugva a vízből, egyszerre csak — néma léte! — megszólamlatt és ezüst csengésű hangon így beszélt:

— No kedves Marcsi, megmentetted az én életemet, hát illik, hogy háladatos legyek irányodban. Ime, itt van ez az arany pikkely: tedd el jól valahová, aztán ha valami bajod lesz, csak vessed vízbe, majd akkor én segítségedre leszek.

Evvel a halacska egyet mártott magán s elnyilalt.

Marcsi nézte azt a hitvány pikkelyecskét. Ugyan, gondolá magában, mi hasznát

is vehetné ő ennek az apró hiába-valóság-nak! Hanem azon mégis eltűnődött, hogy az a halacska megszólamlott.

— Aligha nem tündér szorult bele ebbe a halacskába, mondá. Ezzel fölkapta a göresös botját és ment tovább az útján.

Hét nap, hét éjszaka ment-mendegélt. Végre a nyolczadik nap reggelén elérkezett a király székes-városába. Fekete volt az egészen. A házak mind bevonva fekete posztóval, bársonnyal, az emberek is mind gyász-ruhában jártak és gyász-fátyolt viseltek. Mindenkinék ki volt sírva a szeme és nem lehetett ott valakit jó kedvében látni széles e világért.

Marcsit, alig hogy beért a városba, elfogja két fekete-ruhás puskás rendőr, hogy ha ő nem tartja méltónak gyászt viselni, hát akkor csak be vele a börtönbe, hogy legyen neki is oka a szomorúságra.

Hiába védekezett Marcsi, hogy így-amúgy, ő csak most ért ide messze földről; nem tudta, errefelé mi a szokás. De hiába rimázkodott: vitték egyenest a tömlöczbe, ott belökték egy sötét pinczébe, lábaira vasat vertek, aztán rácsapták a nehéz vas ajtót, hogy csak úgy zengett belé a ház.

Marcsi, amint ott hagyták a sötét börtönben, leborult a nyirkos szalmára, mely fekvő-helynek volt oda készítve és sírt egy darabig; eszébe jutott az ő jó édes anyja, meg a derék testvér-bátyja. Tán már sohasem is látja őket többé ebben az életben!... Mikor jól kisirta magát, az jutott eszébe, hogy tán csak nem lehet az, hogy ártatlan ember hiába szenvedjen? Majd eljönnek megkérdezni, hogy mi hozta, ki hozta ebbe a szomorú városba?

Ezzel egészen megvigasztalódott és elővette furulyáját, és fűtta édesen, vidám

reménységgel vegyes búbanattal. És egyszerre mintha a börtön sem volt volna már olyan sötét; mint ha a napsugarak is belopózkodtak volna hallgatni; mint ha lábán az a bilincs sem volt volna olyan kemény; mint ha az is ellágyult volna a szép furulyaszótól. Mert Marczy észre sem vette, hogy kinyílt a börtön-ajtó és bejött rajta egy nyalka katona, maga a kapitány. Csak akkor vette észre Marczy, mikor az oda került a háta mögé és gyöngén ráütött a vállára.

— Hát te öcsém mit szomorkodol olyan nagyon?

Ugy megijedt erre Marczy, majd kiejtette kezéből a furulyát. Csak alig birta kinyögni valahogy ezt a pár szót:

— Hogy ne volnék szomorú, mikor ártatlanul dobtak ebbe a mély tömlőczbe.

— Hát mi járatban voltál te erre? kérdi tovább a kapitány.

— Abban a járatban voltam, vitéz kapitány uram, hogy én akarom elhárítani a nagy csapást a fölséges királyi háztól.

A kapitány elnevette magát erre a beszédre.

— Édes öcsém, okosabb emberek is próbálták már azt, mégsem birták! Hát te, szegény fiú, hogy bírnád?

— De csak megpróbálok, mondá Marczy, ha már ennyi földről fáradtam el ide.

— Hát hogy hívnak öcsém, kérdi a kapitány.

— Az én nevem Marczy.

— No Marczy szolgám, látom, bátor gyerek vagy. Majd a kezedre járok én is, amért olyan szépen tudsz furulyázni.

Ezzel beszélt két darabantot, akik leoldozták lábairól a bilincset és fölvezették egy szépen kipingált szobába, ahol felöltöztették gyönyörű, diszes, fekete ruhába,

fekete rojtos csizmát adtak a lábára, fekete tollas kalpagot tettek a fejébe, aztán bele ültették egy aranyos hintóba és vitték a király elébe.

A királyi palota előtt kiszállt Marczy a hintóból. Jaj, hogy káprázott a szeme attól a sok ragyogástól, ami feléje tündökölt. Csupa fény és pompa volt ott minden. Arany butor, csipkével szegett bársony kárpit a falon, süppedős szőnyeg a lába alatt, meg köröskörül enyhe finom illat.

Nem is lámpással világítottak ott, hanem egy nagy karbunkulus drága-kő lógott le a padmalyról, az világított még a napnál is fényesebben.

De mi haszna volt ennek a nagy pompának, mikor minden ember olyan szomorú volt, itt akár egy halottas házban. Hej, ha meg tudná ő menteni a királyi házat!... ha elérhetné azt, hogy rászolgáljon a fölséges király örömére!...

Sok száz meg száz szobán vezették keresztül Marczyt. Az utolsóban ott ült ragyogó trónusában maga a király és lehajolva a fejedelmi szék karjára, busult, nagyon busult.

Marczy leborult a trónus előtt, úgy várta, míg megszólítja a király.

— Mi járatban vagy te itt, kedves fiam?

— Fölséges királyom, véget akarok vetni ennek a te nagy szomorúságodnak.

— Hej, édes fiam, nem hiszem én hogy ezt meg bírnád cselekedni! Sokan próbálták azt már, még sem sikerült senkinek. De ha szilárdul el vagy tükélve, hát vigyázz arra, amit mondok, aztán próbálj szerencsét.

Ezzel a király leültette Marczyt egy arany lábú puha bársony-székre és elkezdte mesélni neki az ő nagy fájdalmának okát.

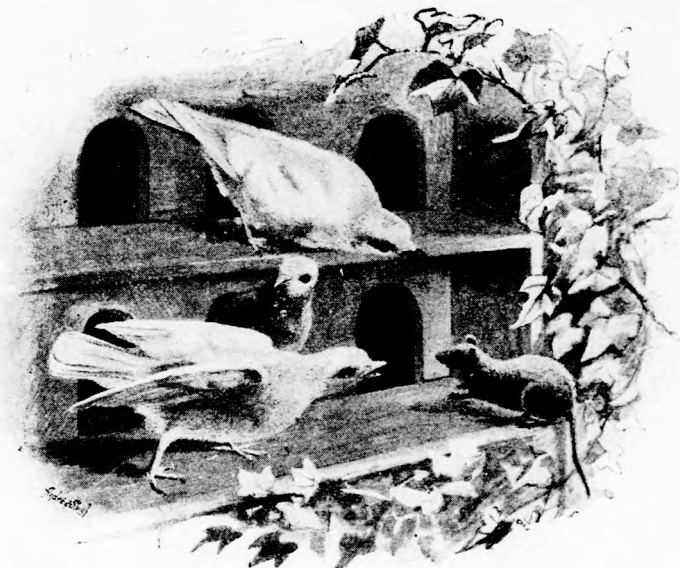
— Tudod Marcezi szögám, mondá a király: nekem nincsen fiam, csak lányom: az is csak egy. Ez pedig az én arany hajú mosolygós Etilia lányom. Ő benne telik minden örömöm, minden gyönyörűségem. Olyan okos, olyan szép és olyan vidám volt mindig, hogy akár milyen nagy volt a gondom, bajom: elfelejtettem, ha rá tekintettem.

Egy hibája van csupán, és ez lesz mindketőnknek a megölője: szörnyen félti az arany

haját. Minden éjjel aranyos csipke-kantárba foglalja, minden reggel mindenik szálát megolvassa; ha kihullott belőle vagy, egy: keresi, elsiratja és bele teszi az ő gyémántos ékszer-tartójába.

Ha nem mindjárt leli meg, addig keres, addig kutat az egész palotának minden zegében zugában, míg végre rá akad.

Minap egyszer fürödni volt a folyóban. Mikor haza jött, megolvasta a haja szálait.

HIVATLAN VENDEG. (Lásd a 214. lapon.)

Hát elkezd ám sirni-ríni, hogy jaj ő neki, tiz szál hiányzik belőle! Gyorsan szaladjanak vissza a cselédek: megkeresni a fürdőházban. Oda futottak mind, keresték, kutatták, de nem akadtak rája.

Szegény kis lányom egész betege lett a nagy bánatnak. Kihirdettem az egész városban, hogy keressék mindenfelé, de hasztalan... nem volt annak semmi látzatja. Fölemeltek, megbolygattak minden

fűszálat, tüvé tették az egész vidéket, megforgattak minden porszemet... de hiába, mind hiába.

A lányom meg mind haloványabb, szomorubb lett, mind jobban fogyott. Vigasztaltuk, kényeztettük, hogy lám: maradt még elég neki, ne busuljon! Csak azt mondta: »Hiába, hiába! Ha meg nem kerül a hajamnak tiz szála, aranyos tiz szála, inkább el is megyek a sötét halálba, fekete

halálba. Pedig én utána halnék abban a szempillantásban.

Hát most már tudod fiam, miért gyászol az egész város. Ha megtalálod azt a tiz arany hajszálat, én szavamnak állok: tied a lányom és a koronám is.

Marci most látta csak, mennyire esett attól, hogy valaha királynak lehessen a veje. Honnan teremtsen őelő azt a tiz arany hajszálat, ha annyi ezren meg ezren hasztalan fáradoztak miatta!

— Engedj gondolkozási időt, felséges uram! Ezzel Marci elbueszott a jó öreg királytól és búsan bandukolt a városban jobbra-balra, maga sem tudta hova-merre.

Egyszer aztán csak ott járt a város szélén, a folyó partján.

Ott leült a homokra és fejét lehorgaszta szomorkodott. Amint ott üldögél magában, elmegy előtte egy halász, aki nagy kövér pontyokat és csukákat cipelt madzagra kötözve a királyi konyha számára.

Most jutott eszébe Marcinak az ő arany halaeskája. Rögtön vizet meritett a kalapjába és bele dobta az arany pikkelyt, melyet kendőbe kötve mindig a keblében viselt.

Alig volt benne a pikkely, már ott uszkált előtte az arany halaeska is.

— Ejnye Marci, de búnak eresztetted a fejed!

— Jaj édes kis halaeskám, hogy ne búsulnék, hogy ne szomorkodnám, mikor hát ilyen nagy bajban vagyok! Ha elmondanám, te is velem szomorkodnál. De mért is ne mondanám el? Elmondom biz' én!

Mondja erre az arany halaeska:

— Sose fáraszd magad, jó barátom. Hegyiről tövire ismerem én a te bajodat. Ha csak azon busulsz, hogy nem leled meg a király-kisasszony arany hajszálait, akkor

egy perczig se lógasd a fejed, mert én könnyen segíték rajtad.

— Jaj te kis aranyos arany-halaeskám, hogy segíthetnél te én rajtam?

— Könnyen Marci, könnyen. Világos, hogy a tiz arany hajszál fürdés-közben hullott le a király-kisasszony fejéről. Itt lesz az valahol a vízben, csak meg köll keresni. Ne búsulj! Majd szólok én minden pajtásomnak, aztán ha csak valahol van: megtaláljuk mink azt. Holnap ilyenkor jőjj el ide megint és csak engem hívjál. Ha addigra megtaláljuk, elhozom én az arany hajszálakat.

Evvel a kis hal elnyilalt a folyóba.

Dehogy mozdult volna el Marci onnan a viláért! Sem éhségre, sem szomjuságra nem gondolt, csak számolta a perczeket, hogy mikor lesz már holnap.

El is jött szép lassacskán a reggel. Marci várva-várta az órát, melyet a kis kitűzött.

Végre eljött az is. Marci bele dobta a pikkelyt a vízzel teli kalapba; tüstént ott is termett a halaeska és — ó esoda!... a kis szájában tartotta mind a tiz arany hajszálat.

— Mondhatom Marczikám, nagy munkába tellett, amíg rájok találtunk és ki-halásztuk. Most pedig ne sokat hálálkodjál, hanem szaladj, vigyed a búsuló király-kisasszonynak. Azután, ha király leszel, légy olyan jószívű királynak is, mint amilyen voltál parasztnak.

Evvel kiugrott a kis hal a kalapból, bele a vízbe és eltűnt.

Hej de futott Marci vissza a városba! Nem nézett se jobbra, se balra, csak rohant lélek-szakadva árkon-bokron keresztül, torony iránt a királyi palotába. Mire oda-

ért, már nem is birt beszélni, csak úgy mutatta nagy diadallal a tiz arany hajszálat, mely ott lengett a jobb kezének hüvely- és mutató ujjá közt.

Mikor ezt a király látta, leszállt a trónusából és karon fogta Marczit, úgy vezette föl és ültette bele a gyémántos székbe, koronáját is az ő fejére tette és lovas hirnököket küldött szerte az országban, akik kihirdessék, hogy mától kezdve Marczit lesz a király.

Azután csaptak hetedhét országra szóló lakodalmat.

Ott volt Marczinak a bátyja, aki az ő királyi öesse mellett ország-tartó lett későbbben, meg az édes anyja, aki nem győzött eléggé csodálkozni azon, milyen jól illik a Marczit fejébe a királyi korona.

Sokáig uralkodott Marczit bölcsen és jószágosan. Népei szerették a jó sziveért és igazságosságaért.

Talán még most is élnek mindnyájan, ha ugyan már meg nem haltak azóta.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 12-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Duna-Földvár.

Helyesen fejtették meg: Körmeny Sarolta, Neményi Berta, Kövesy Rudi, Lévai Ilonka és Irénke, Lányi Viola, Mela és Tódorka, Patterson Margit és Orsolya, Schödl Miczi, Szelke Hajnalka és Józsi, Sigray Béla, Pali és Pista, Posner Oli, Bügler Paula, Rákosi György, Morgenstern Feri, Demjén Pista, Jákó Jánoska, Ince Gabika, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Felsenburg Margitka (magad irj! F. b.), Wámoscher Lujza, Jánosi Dódi és Anna, Pintér Rózsika és Margit, Steinhübel Ödön, Nátafalussy Béla, Weisz Sándor és Ödön, Gutmann Fanchon, Moesz Ilonka, Eckstein Irma és Margit, Ordódy Irénke és Laczika, Denk Gusztáv, Gyémánt Ilona, Weisz Rózsika és Feri, Kornstein Edith és Irénke, Verédy Ilus, Straširibka Modesta, Wettstein János (írásod rendes, csinos, gondos, tehát teljesen meg vagyok vele elégedve. F. b.) Szinyei-Merse Zsiga, Therr Irénke és Arthurka, Schwarz

Mirza, Gervay Mariska, Erzsike és Mike (? F. b.), Steiner Laczi, Vancsó Anna, Krausz Géza, Scheinberger Gyuri, Schulek Erika, Dénes Zsófia, Zurányi Gusztáv, Fischl Izabella, Barssy Paula, Bolyó Pálma és Károly, Szukováty Imre, Péchy Ilonka, Fövenyessy Pali, Zipernovszky Ilona, Wagner Irén és Évi, Hegyessy Gyula, Zubor Imre, Rémi Zsófi és Róbert, Németh György, Kovách Sárka, Pecz Irénke és Gyula, Kleinschnitz Mariska, Radisics Elemér, Okolicsányi Marcsa, Deutsch Kornél, Kovács Zoltán, Gál Amália, Veres Katicza, Girardi Margit (igen jól esik látnom csinos írásodat s levelednek gondos alakját. F. b.), Kaufmann Alfréd, Konda László, Hofmann Henrietta, Ede Ágoston és Friczi, Adámty Elek, Herzl Antal, Tóth Emil, Szabó Frigyes, Neuhold Elza, Koritschner Margit, Bogisich Imre, Györy Zoltán, Kilenyi Erzsike (a magad írása? F. b.), Kremzír Alice, Edith és Ernő, Rácsay László, Brünauer Endre, Benedek Dénes, Fuchs Pali, Blau Arthur, ifj. Kossaczky Oszkár, Mandel Ibolyka és Mihály, Berkes Irén és Ilona, Michalik Ilonka, Czimmer Géza, Eibenschütz Aranka, Gerlóczy Endre, Gerstmann Malvina és Jozefina, Huss Jenő, Karsay Mariska, Vermes Margitka, Szent-Ivány Karola, Hagymássy Lajos, Bathó Ilonka és Hanka, ifj. Nagy Elemér, Saláth Ilonka és Irma, Mérey Agosta, Cserna Erzsike és Gyuri, Mihályi Ernő és Zoltán, Unger Béla és Ervin, Wohl Gyula, Diamant Róza, Demeter Tibor, Koller Pál, Koch Nándor, Vágó János, Hollaky Leo, Farkas Mariska, Fuchs Szerénke, Guttman Paula és Aladár, Ländler Karolina és Ilonka, Przybilla Jenő, Schléizinger Ottó, Hirschler Jolán, Pessl Lipót József, Somogyi Sándor, Ledniczky Erzsike, Csizék Ilona, Fekete Kálmán, Palkovics Anka, Stépán Róza, Appel Gottfried, Bánzai Ármán, Kristóffy Andor, Bachrach Lívia, Lukács József, Ferenczy Erzsike, Füzesséry Irén, Margit és Béla, Weisz Bella és Lajos, Girzák Gábor, Székely Jenő, Imrédy Kálmán és Károly, Áchim Mariska, Deutsch Hedí, Bónis Berta, Jancsó Ilonka, Nyáry Miklós, Benes Kálmán, Busay Gizike és Irénke, Freyler Editke (haladásodat az írásban örömmel fogom látni. F. b.) Schwarz Margit és Kornélia, Flesch Károly, Zsilinszky Tibor, Tölgyi Sándor, Madarassy Géza, Kovács István, Gutmann Irma, Mansfeld Nora, Móser Margitka, Tichl Leona, Hunfalvy Lívia, Pongrácz István, Scharff Ilonka és Gyula, Dorgó Mariska, Lichtmann Erzsike és Imre, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Kállay Szidónia, Winkler Imre, Kiss Boriska, Neumann Rudi, Katrenyák Mariska, Piller Géza, Kovács Ilona és Miklós, Ungár Béla, Sipőcz Laczika, Flamm Erzsike, Ujházy Matilda, Árkay Masa, Krammer Erzsike és Boriska, Harkányi Sándor, Pirnitzer testvérek, Balkányi Kálmán, Hauer Szeráfina és Lajos, Kulpin Róza, Viesenberg Lajos, Kubinyi Boriska és Dárius, Deutsch Ilonka, Piso Emilke és Ilonka, Szél Piroška, Engelmann Olga és Irén, Laurovics Jancsi, Imre Ilonka és László, Dalmady Irénke, Berczelly Jerta,

Frankl Frigyes, Eckwert Laczi, Nadler Herbert, Pruzsinszky Augusta, Farkas Géza, Gonda Lajos, Zoltán Veruska, Zacsovics Jancsika, Rakita Béla, Lehmann Henrik, Steiner János, Plotényi Tóni, ifj. Gaál Gyula, Bartal Andor, Bertalan Teréz és Mariska, Márton István, Rigó Dezső, Ujhelyi Jolán, Angyal Irma, Loránt Ella, Ferentzy Andorka, Lázár Béla, Sárkány testvérek, Hecht Margit és Piroska, Mayer István, Záborszky Dezsőke, Krausz Juliska, Mittyák Loránd, Österreicher Elza, Halper Feri, Jurka Salvator és Bazilka, Havas Margit, Hiesz Ferike, Löbl Paula, legifj. Scheftsik István, Kohn Elvira és Béla, Lángi Rózsika, Hegedüs Márta, Jolán és Ernő, Cherrier Mariska, Mihály Jolánka, legifj. Kulin Imre, Medveczky Gyurika, Schwarz Bandi, Lészai Ilona, Robitsek Edith és Anna, Könyöki Ilona, Geist Lili, Taubner Margit, Szemők Katicza és Maricza, Nékám István és Ervin, Viczián Etelka, Lázár Bertike és Imrike, Wymental Emil, Kuszcziák István, Kreibik Sándor, Lányi István és Rudolf (Rezső nem név! *F. b.*), ifj. Nagy Elemér, Gutmann Irma, Taub Ilonka, Peőcz Magda, Csippék testv. (a kérdést nem értem. *F. b.*), Schlesinger Malvine és Ella, Ficzek Mariska, Robicsék Béla, Réta Vilma és Miczi, Stancesa Miczi, Emike és Gyula, Botka Lajos és Andor, Sófaly Anna, Schlichter testv., Pap Liszka.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek: *Ordóly Trénke és Laczika, Budapestén*, kiknek a jutalom-könyvet (*„A tarka könyv,“* százötven elbeszélés, írta *Hoffmann Ferencz*, negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, szép vászonkötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A *„Kis Lap“* XLVIII. köt. 11-dik számában közölt találos mesék megfejtését még beküldték: Hegedüs Andorka, Pruzsinszky Augusta, Nadler Herbert, Frankl Frigyes, Sófaly Anna, Pirnitzer testvérek, Ujházy Matilda, Ungár Béla, Kovács Ilona és Miklós, Kövesdy Aranka, Winkler Imre, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Michel Jolánka, Bölöni Margitka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hantók Misi. A szám- és mértant az arabusoknak köszönjük. Az utóbbi a görögök fejlesztették magas fokra, ezek között a nagy Arkimédesz. Ezt különben megtalálod épp úgy az Athenaeum *kézi lexikonában*, mint a Pallas nagy lexikonában, amely már a *H.* betűben jár, tehát az *„arabus“* szó alatt megtalálhatnád. — **Gerlóczy Endre.** Tán összebeszéltetek Hantók Misivel? Mert te meg azt kérdezed tőlem: ki fődözte fel Ausztráliát? Ezt *Magelhaens* kezdette meg 1521-ben. A nyomán megindultak: *Tasman* (1642), *Cook* (1769), *Baudin*, *Flinders*, *Grant* s többen. Kijelentem, hogy olyan kérdésekre amelyekre a meg-

levő tudományos munkák és tankönyvek megadják a fölvilágosítást, felelni többé nem fogok. Mert egy harmadik pajtástoknak meg eszébe juthatna kérni: közöljem a *„Kis Lap“*-ban a puni vagy a 30 éves háboru történetét. — **Eibenschütz Aranka.** Küldjed be bátran. Ha arra valók, közlöm is. — **Brünauer Endre.** Irj vonalzott papírosra, ha nem tudsz még egyenes sort. — **Angyal Irma.** A *„Kis Lap“* kiadó-hivatalának, mindaddig, míg nem tiltakoznak ellene: a lap járatója *ur* vagy *kisasszony*. Más a szerkesztő viszonya hozzátok, mert ez *családiás*. Soraidat átadtam a kiadó-hivatalnak. — **Vermes Margitka.** Mikor ígértem én azt neked, hogy nyerni fogsz? Tán csak biztattalak ennek lehetőségével, s ez két különböző dolog. — **Farkas Mariska.** Küldheted levelező-lapon is. — **Guttmann Paula és Aladár.** Hogy ne fogadnálak titeket is szeretettel a *„Kis Lap“* zászlója alá? — **Rakita Béla.** Ha neved nem volt a megfejtők sorában: ezt azt jelenti, hogy leveled vagy meg nem érkezett: vagy, ha megérkezett is, olyan hanyag alaku volt, hogy neved kezdő-betűivel a *„Rovás“*-ba került, amit azonban mostani elég rendes leveled után nem gondolok valószínűnek. — **Achim Mariska.** Az egyiket besoroztam. — **Bónis Berta.** Régi tréfa az. hugocskám. — **Lukács József.** Arra kérsz, küldjek végre neked is nyereségtárgyat. Talán csak tudod, hogy köztetek a sors keze s nem az én kezem határoz. A te kedvedért csak nem követhetek el hamisságot? Belátod-e, hogy igazam van? — **Pollák Irén, Margit és Béla.** A legszivesebben fogadlak. — **Róza Szeréna.** A te dolgod, megnevezni a *„Kis Lap“*-nak azt a kötetét, melyben az az elbeszélés megjelent: mert a kiadó-hivatal csak nem állhat neki végig betűzni vagy 50 kötetnek a tartalom-jegyzékét. Ha ráakadtál, közöld kérésedet a kiadó-hivatallal, s ha meg van még, meg is küldi. — **Weisz testv.** Ha ti nem kaptatok választ, én nem kaptam levelet. Az előadástok sikerét örvendő tudomásul veszem. — **Székely Jenő.** Sorát ejtem. — **Michel Jolánka.** Sok levél s levelező-lap vész el a postán. Nyilván ez volt a sorsa a te küldeményednek is. — **Lészai Ilona.** Derék, hogy tánczolni is tanulsz. Legyen is okod a tánczra mindig: azaz mindig jó kedved legyen a még nehezebb leczkéhez is. Atyafiságban vagy te dr. Lészai Lászlóval, írjukori barátommal? — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

A *B. I.* — *K. J.* és *I.* — *F. F.* és *I.* — *K. Gy.* — *B. B.* — *Gy. Z.* soraiban foglalt megfejtéseket, a leveleik hanyag külseje miatt, tekintetbe nem veszem. **F. b.**

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *„Kis Lap“*-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*